



**Vaig** sentir la poeta Flàvia Company que llegí els seus versos més discursius –mig filosòfics, mig narratius– durant una bella estona. Amb jaqueta negra, els cabells platejats, les formes de la paraula fluida, la poeta ens contà les íntimes (im)precisions del seu pensament. Aquell remolí de mots que tant poden semblar un vendaval de fulles, com un ramat de nyus o una família de senglars. Potser 50 minuts–micròfon a flor de llavis com una cantant– seguits amb tres mínimes interrupcions: dos fragments de piano amb la projecció de pel·lícules familiars i dues lectures en veu alta del públic en la penombra, per participar en el recital. La poeta mostrava d'una manera a voltes confusa, amb moments brillants –cal rellegir-la!– les trifulques, perplexitats, i els vaivens mentals, oceànics, de la migració. L'estranyesa de l'emigrant. No en el sentit de l'enyorança sinó en el de la manera de mirar el nou món al qual viatges. El vell món i la vida vella, també.

Dit sigui de passada: no és gens senzill donar forma de mot al moviment d'anada a un país diferent: la migració amb el rerefons biològic del mamífer que es mou per assolir un petit avantatge climàtic. O una bonança econòmica, canviant. La seva és una dicció que s'encomana. (Recordo la dificultat dels meus estudiants marroquins i la seva incapacitat de dreçar paraules al doll de canvis que viuen i senten.)

En acabar, en rebre el xàfec d'aplaudiments, reapareixia la nena tímida, remenuda (la nena a punt de fer la primera comunió, obedi-ent) que semblava evocar la seva poesia.

Abans havia sentit dos poetes



**EL PASSAT NOVEMBRE LA POETA FLÀVIA COMPANY VA COMPARTIR ELS SEUS VERSOS EN UNA LECTURA A LA UDL**

mallorquins joves: la força del cos, la plenitud insabuda del cos.

La forma del recital era nova: un combat poètic entre amics, que no arribava a combat sinó que era una forma d'amistat. Pau Vadell és poeta del poble de Blai Bonet –Santanyí–, amb la llibertat juganera que Bonet com a déu familiar li proposava. (Quan la cultura literària no és oficial sinó més aviat clandestina, llavors es descorda, es torna més procaç, menys seriosa i engolada.)

Pau Vadell ha engegat una editorial en la línia de la poesia als anys setanta: la bufera infernal de la llibertat formal.

Jaume C. Pons Alorda ha fet una

bella traducció de Walt Whitman. Quan recita tria sempre el to de foc: de declamació corbada. Defuig els silencis. Defuig les lectures intimistes, el to greu de la veu.

La joventut pot tenir aquesta follia insabuda, involuntària, de llençar-se al ring de la vida amb una completa lleugeresa, quasi sense planificació. Ho ignoren però intuïxo que estan fent el que serà més meravellós de la seua vida. Sospito que després d'aquests combats poètics (quasi) tot serà decadència. Han flexionat el tel de vergonya fins a oblidar-se'n.

Per a ells, la poesia és joc i burla. Atreviment i amistat. Barreja i confusió. Crec que ara no aspiren a cap càtedra o doctorat. El públic? Blanc, vell, fred, marró, desacostumat, impàvid. Estranyat de veure les paraules sense brida.